

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2005r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec-sprawozdawca
Sędziowie	Asesor WSA Jerzy Drwal Sędzia NSA Maciej Kierek
Protokolant	Stażysta Monika Kowalik

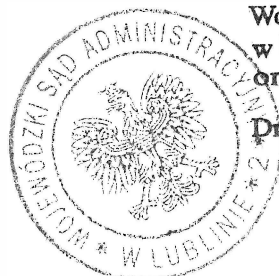
po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2005r.
sprawy ze skargi [REDAKTED] i [REDAKTED] małż. [REDAKTED]
na uchwałę Rady Miasta Lublin
z dnia 14 października 2004 Nr 511/XXIII/2004
w przedmiocie zarzutów do projektu planu miejscowego

I.stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały;
II.zasądza od Gminy Lublin na rzecz skarżących [REDAKTED] i [REDAKTED] małż. [REDAKTED] kwotę 555
(pięćset pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale własne podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz. *[Signature]*

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Lublinie stwierdza, że niniejsze
orzeczenie jest prawomocne

Dnia 14 06 2005 r.

sędzia

[Signature]

Uzasadnienie

Uchwałą Nr 511/XXIII/2004 z dnia 14 października 2004 r. Rada Miejska w Lublinie nie uwzględniła zarzutu złożonego w dniu 13 maja 2004 r. przez [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] małż. [REDAKTOWANO] w przedmiocie ustaleń projektu planu dla nieruchomości Nr 26/1 położonej w rejonie ul. [REDAKTOWANO] i Al. [REDAKTOWANO] w Lublinie.

W uzasadnieniu uchwały Rada podała, że w dniu 21 listopada 1996 r. podjęta została uchwała Nr 413/XXXIX/96 w sprawie przystąpienia do zmiany planów zagospodarowania przestrzennego. W dniach 11 marca 2002 r. – 2 kwietnia 2002 r. wyłożono do publicznego wglądu ten projekt, zaś od 2 do 16 kwietnia przyjmowano protesty i zarzuty do tego projektu.

Niektóre z nich zostały uwzględnione, na skutek czego dokonano koniecznych i niezbędnych korekt. W związku z powyższym kolejny raz ponownie wyłożono projekt, a następnie przyjmowano protesty i zarzuty.

[REDAKTOWANO] złożył wniosek o zmianę ustaleń obowiązującego wówczas planu zagospodarowania przestrzennego dla działki Nr 26/1 przy ul. [REDAKTOWANO]. Nie złożył natomiast zastrzeżeń do wykładanego po raz pierwszy projektu zmian.

W dniu 13 maja 2004 r., z zachowaniem terminu określonego ustawą, [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] zakwestionowali ustalenia zawarte w wykładanym ponownie projekcie planu – część III dla przywołanej działki, domagając się likwidacji drogi dojazdowej po stronie wschodniej działki oraz przesunięcia drogi usytuowanej po południowej stronie w/w działki.

W związku z powyższym Rada zważyła, co następuje: w obowiązującym do dnia 31 grudnia 2003 r. miejscowym planie ogólnym zagospodarowania przestrzennego Lubelskiego Zespołu Miejskiego (zatwierdzonym uchwałą Miejskiej Rady Nr XV/91/86 z dnia 30 grudnia 1986 r. Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 2/87, poz. 25 z późniejszymi zmianami przyjętymi uchwałą Rady Miejskiej w Lublinie Nr L/500/93, Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 17, poz. 101 z dnia 10 grudnia 1993 r.) w/w działka położona była na terenach liczonych brutto, oznaczonych symbolem III D6URP (tj. terenach usługowo-przemysłowych). W miejscowym planie

szczegółowym zagospodarowania przestrzennego zgrupowania przemysłowo-składowego BURSAKI, zatwierdzonym uchwałą Rady Miejskiej Nr 79/VIII/94 z dnia 8 grudnia 1994 r., opublikowaną w Dz. Urz. Woj. Lubelskiego Nr 19, poz. 122 z dnia 16 grudnia 1994 r., przedmiotowa własność przeznaczona została w części pod pas drogowy drogi dojazdowej oznaczonej symbolem 032 KD w części pod teren przemysłu i usług na działkach indywidualnych 33 PUHRm. W związku z art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717) od dnia 1 stycznia 2004 r. przedmiotowa działka nie jest objęta ustaleniami planistycznymi miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przeznaczenie terenu stanowi planistyczną kontynuację przeznaczenia przewidywanego w dotychczasowych ustaleniach prawa lokalnego, podobnie jak i zaproponowany układ komunikacyjny, który został zweryfikowany w związku z przebudową Al. Spółdzielczości Pracy.

W Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Lublina, przyjętym uchwałą Nr 359/XXII/2000 Rady Miejskiej w Lublinie z dnia 13 kwietnia 2000 r., określającym politykę przestrzenną miasta oraz rozwój struktury funkcjonalno-przestrzennej, przedmiotowa działka leży w terenach aktywizacji gospodarczej i koncentracji miejsc pracy.

Teren, na którym znajduje się działka skarżących był przedmiotem drugiego wyłożenia. W obszarze tym, w odniesieniu do projektu prezentowanego na pierwszym wyłożeniu, dokonano korekty układu komunikacyjnego.

Rozpatrując przedmiotowy zarzut Rada miała na uwadze, że: w wyłożonym po raz pierwszy do publicznego wglądu projekcie zmian planów obowiązujących w granicach miasta Lublina – części III między innymi przedstawiono propozycje rozwiązań funkcjonalnych i komunikacyjnych dla obszaru, w którym zlokalizowana była działka Nr 26/1. Były one także wynikiem uwzględnienia w części wniosku złożonego przez skarżącego w początkowym etapie procedury planistycznej. Uwzględnienie polegało na likwidacji w projekcie planu fragmentu drogi 032 KD w relacji północ-południe. Utrzymano drogę oznaczoną symbolem 032 KD w relacji wschód-zachód, nieznacznie zmieniając jej przebieg dostosowując ją do kierunku istniejących podziałów własnościowych. Droga ta uzyskała kategorię i symbol KDD.

W wyniku wyłożenia do publicznego wglądu projektu zmian miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w obszarze miasta Lublina – część III, w odniesieniu do dokonanych zmian ustaleń planistycznych,

zgodnie z wnioskiem m.in. [REDAKTOWANE] wpłynęły pod adresem tej części projektu zarzuty właścicieli działek Nr 26/2 i 27/6 wskazujące na fakt, iż propozycja projektu likwidująca drogę 032 KD jest sprzeczna z decyzją Prezydenta Miasta Lublin o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Skarżący zwrócili uwagę, że likwidacja drogi uniemożliwi im kontynuowanie działalności gospodarczej na przedmiotowych działkach. Jednocześnie zarzut do wskazanych ustaleń projektu (pismo z dnia 8 kwietnia 2002 r.) złożył właściciel działki Nr 25/4 wskazując, że nie zgadza się na likwidację drogi 032 KD i zawężenie dojazdu do w/w działki, na której prowadzi działalność gospodarczą wymagającą obsługi pojazdami o dużej ładowności. Natomiast w odniesieniu do drogi KDD-G przebiegającej po południowej stronie działki Nr 26/1 wpłynął zarzut ze strony właścicielki działki Nr 7/7 oraz protest właścicielki działki Nr 7/5, przez których własności przebiega wzmiankowany odcinek drogi KDD-G sprzeciwiając się zaproponowanemu przebiegowi tej drogi.

Zgodnie z art. 18 ust. 8 Zarząd Miasta Lublina uwzględnił część zarzutów, a zarzuty nieuwzględnione przekazane zostały do rozpatrzenia przez Radę Miejską. W dniu 26 czerwca 2002 r. Rada Miejska podjęła uchwały Nr 1501/LII/2002, 1502/LII/2002, 1508/LII/2002 w sprawie częściowego nieuwzględnienia wskazanych wyżej zarzutów. Uwzględnienie zarzutów wynikało z faktu, że ustalenia wyłożonego projektu planu naruszały interesy prawne osób będących właścicielami wskazanych w skargach nieruchomości. Naruszenie to polegało na znaczącym obniżeniu klasy dróg dojazdowych w terenach o przeznaczeniu głównie przemysłowo-usługowym. Prowadziło to w konsekwencji do zastąpienia drogi dojazdowej o charakterze drogi publicznej z możliwością przejazdu 6-metrowymi ciągnakami pieszno-jezdnymi, a więc drogami o charakterze dróg wewnętrznych. Tego typu zmiana mogła wpłynąć negatywnie na sposób wykonywania własności na przedmiotowych działkach, które zostały zagospodarowane zgodnie z przeznaczeniem terenu i w oparciu o drogi wytyczone w obowiązujących planach miejscowych. Natomiast poprowadzenie przez znaczną część działki Nr 7/7 drogi ograniczało dość istotnie możliwość realizacji zaplanowanego w planie programu funkcjonalnego. Próba pełnego uwzględnienia wniosku [REDAKTOWANE] (I wyłożenie projektu) spowodowała na tyle istotne naruszenia interesów prawnych osób trzecich, iż musiała ulec weryfikacji.

W wyniku uwzględnienia części zarzutów i protestów złożonych pod adresem wyłożonego w I terminie projektu planu, w okresie od 26 kwietnia 2004 r. do 17 maja 2004 r. ponownie wyłożono projekt w zakresie dokonanych zmian. W odniesieniu

do kwestii odnoszącej się m.in. do własności wnoszących podjęto próbę rozwiązania problemu obsługi komunikacyjnej w tym rejonie. Ponowne rozważenie sytuacji spowodowało konieczność przywrócenia drogi i jej parametrów dających możliwość właściwej obsługi komunikacyjnej terenów przeznaczonych dla prowadzenia działalności gospodarczej, w których funkcja mieszkaniowa ma charakter dopełniający i integralnie z tą działalnością jest związany. Jednocześnie należy zauważyć, że waga tego połączenia komunikacyjnego nabiera istotnego znaczenia w sytuacji zamknięcia dostępu do Al. Spółdzielczości Pracy, której klasa – droga główna ruchu przyspieszonego – nie pozwala, zgodnie z normami drogowymi, na bezpośrednie zjazdy poza wskazanymi włączeniami (Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie - § 9 ust. 1 pkt 3).

Struktura własności, charakter istniejącego zainwestowania, a także jakość obsługi komunikacyjnej wymagały przywrócenia zlikwidowanej uprzednio drogi o przebiegu północ-południe oraz wyznaczenia kierunku jej przebiegu po południowej stronie działki wnoszących, tak aby skrzyżowanie oraz włączenia miały właściwe parametry geometryczne układu, umożliwiające płynność komunikacyjną i bezpieczeństwo pojazdów. Biorąc powyższe pod uwagę, a także niezwykle skomplikowaną sytuację w odniesieniu do sprzeczności interesów występujących w obszarze, zaproponowano rozwiązanie ingerujące w najmniejszym stopniu w zlokalizowane w tym obszarze własności, lokując oś piętnastometrowej drogi wzdłuż wschodniej granicy działki. Natomiast lokalizacja południowego odcinka w/w drogi KDD-G, zgodnie z sugestią wnioskujących, powodowałaby konieczność załamania kierunku trasowania, co w znacznym stopniu pogorszyłoby jakość obsługi komunikacyjnej tego rejonu.

Zaproponowany przebieg jest optymalny oraz najbardziej pożądanym z punktu widzenia warunków technicznych. Zaproponowana obsługa komunikacyjna daje możliwość swobodnego korzystania z w/w nieruchomości jak też wykorzystywania jej w sposób dotychczasowy lub zgodnie z przeznaczeniem określonym w planie.

Zaproponowane rozwiązania, również dotyczą interesów prawnych właścicieli omawianych nieruchomości. Jednakże należy zauważyć, że następują one bez naruszenia obowiązujących norm prawa materialnego.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 85 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustalenie przeznaczenia terenu i zasad zagospodarowania należy do zadań własnych gminy. Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 2 gmina w zależności od potrzeb może ustalić linie rozgraniczające ulice, place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami publicznymi, a także zgodnie z pkt 3 przytoczonego przepisu tereny przeznaczone dla realizacji celów publicznych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wydzielanie gruntów pod drogi publiczne stanowi cel publiczny. Jak wynika z orzeczenia NSA (wyrok z dnia 6 kwietnia 1998 r. sygn. akt IV SA 2237/98, LEX Nr 43839) „Gmina uchwalając plan miejscowy, może określone tereny przeznaczyć na cele publiczne, niezależnie od tytułów prawnych poszczególnych podmiotów do tych terenów i takiej polityki planistycznej gminy, nie można poczytać za sprzeczną z prawem”. Wskazując zatem w projekcie planu tereny wyznaczone pod realizację obu wymienionych wyżej dróg nie naruszono norm prawa materialnego.

Projektując przebieg przedmiotowych dróg wzięto pod uwagę politykę gminy między innymi w odniesieniu do terenów w obrębie których zlokalizowana jest przedmiotowa działka a określoną w przytoczonym „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania ...”. Ponadto wzięto pod uwagę na zasadzie dobrej kontynuacji, dotychczas obowiązujące ustalenia planistyczne. Uwzględniono także zaistniałe potrzeby w zakresie istniejącego zagospodarowania tych terenów oraz fakt zamknięcia z uwagi na klasę dostępu do Al. Spółdzielczości Pracy.

W wyniku tak zakreślonego horyzontu działań ponownie wprowadzono wskazaną przez wnoszących, drogę dojazdową mającą za zadanie obsługę komunikacyjną wyznaczonych obszarów, a przebieg w południowym odcinku zmieniono, biorąc pod uwagę uwarunkowania własnościowe wszystkich właścicieli tego rejonu oraz właściwą jakość geometrii zaproponowanego układu. Wytyczenie drogi w wersji zaprojektowanej i wyłożonej po raz drugi do publicznego wglądu powoduje, że skrócony zostaje odcinek łączący omawiany obszar z Al. Spółdzielczości Pracy – drogi mającej niebagatelne znaczenie dla właściwej i sprawnej obsługi terenów, przeznaczonych pod działalność gospodarczą najkrótszy, a więc optymalny przebieg.

Zdaniem Rady podstawą prawną rozstrzygnięcia nieuwzględnionego przez Prezydenta Miasta Lublina zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca

1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, zaś odrzucając zarzut Rada Miasta działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła prawa przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy.

W skardze na powyższą uchwałę [REDAKTED] i [REDAKTED] małżonkowie [REDAKTED] zarzucają naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 1 ust. 2 pkt 5 oraz art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez zaprojektowanie zmian, które uwzględniają jedynie interesy właścicieli nieruchomości sąsiednich kosztem działki skarżących.

W uzasadnieniu skargi podnoszą, że droga zaprojektowana przez ich działkę i w dalszym jej przebiegu ma służyć wyłącznie w celu zapewnienia optymalnego dojazdu do działek Nr 26/2 i 27/6. Zdaniem skarżących zaprojektowany układ stanowi ewidentne nadużycie uprawnień gminy, a ponadto będzie bardzo droгим rozwiązaniem.

[REDAKTED] i [REDAKTED] małż. [REDAKTED] podkreślają, że przytoczone w uchwale argumenty mają bardzo ogólny charakter, zwłaszcza w odniesieniu do konieczności uwzględnienia zarzutów innych osób. Całkowicie pominięto fakt, że w 1998 r. Gmina przystąpiła do realizacji drogi przez działkę Nr 6/1, która wydzielona pod drogę przeszła z mocy prawa na własność Gminy Lublin. Tak więc zaprojektowanie obecnie kolejnej drogi w odległości kilkudziesięciu metrów od tej jaką już zaczęto realizować musi być – zdaniem skarżących – uznane za całkowitą dowolność, wykraczającą rażąco poza władztwo planistyczne gminy.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Lublin wniosła o jej oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

W sprawie niniejszej zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm.), bowiem do zmiany planu przystąpiono przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, tj. przed 11 lipca 2003 r. Przed tą datą dokonano także zawiadomienia o terminie wyłożenia projektu zmiany planu, a więc zgodnie z art. 85

ust. 2 ostatnio cytowanej ustawy – do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz planów zagospodarowania przestrzennego województw, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z brzmieniem art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym ustalanie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu należy do zadań własnych gminy. Z prawnej kwalifikacji powyższego zadania jako zadania własnego gminy nie wynika jednak, że gmina ustalając przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu w planach zagospodarowania przestrzennego posiada graniczącą z autonomią planistyczną swobodę w kształtowaniu tych zasad. Swoboda ta jest bowiem ograniczona przepisami ustawy o planowaniu przestrzennym niejako podwójnie, a mianowicie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest uchwalany w wyniku przeprowadzenia określonej przepisami tej ustawy wysoce sformalizowanej procedury (art. 6 i 18 ustawy), a ponadto treść planu zagospodarowania przestrzennego, który jest aktem prawa miejscowego, powinien odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach prawa (materialnego). W szczególności przepis art. 1 ust. 2 ustawy nakazuje uwzględnianie w zagospodarowaniu przestrzennym zwłaszcza następujących wymagań i „walorów”:

- 1) wymagania ładu przestrzennego, urbanistyki i architektury,
- 2) walory architektoniczne i krajobrazowe,
- 3) wymagania ochrony środowiska przyrodniczego, zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także wymagania osób niepełnosprawnych,
- 4) wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i dóbr kultury,
- 5) walory ekonomiczne przestrzeni i prawa własności,
- 6) potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

Tak więc obowiązek uwzględniania przez gminę powyższych wymagań w sytuacji, gdy są one zawarte w przepisach ustaw szczególnych, jest w istocie obowiązkiem przestrzegania tych przepisów, a zatem nie jest to kwestia pozostawiona uznaniu organów gminy. Zasadę tę potwierdza przepis art. 2 ust. 1 ustawy, który stanowi, że ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego z zachowaniem warunków

określonych w ustawach. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że treść planu miejscowego powinna być zgodna z przepisami ustaw.

Kontrolując zgodność z prawem tych uchwał, Sąd nie może ograniczać się jedynie do kontroli zgodności z prawem procedury stanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, lecz powinna obejmować także kontrolę zgodności treści planu miejscowego z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, w tym ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym i ustaw szczególnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego – zaliczenie przez ustawę ustalania przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu w planach miejscowych do zadań własnych gminy, nie oznacza, że gmina nie jest obowiązana do uwzględnienia w planach miejscowych warunków określonych w przepisach ustaw, lecz w pełni swobodnie może kształtować treść tych planów. Powyższe stwierdzenia odnoszą się nie tylko do uchwał rad gmin ustanawiających miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, lecz także odrzucających zarzuty do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 24 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że zarzut może wnieść każdy, którego interes prawny lub uprawnienia zostały naruszone przez ustalenie przyjęte w projekcie planu lub projekcie zmiany planu.

Podjęwając uchwałę rozstrzygającą zarzut rada gminy zobowiązana jest do zawarcia w tejże uchwale uzasadnienia faktycznego i prawnego (art. 24 ust. 3 w wyżej cyt. ustawy). Wymóg uzasadnienia uchwały ma na celu zapewnienie z jednej strony skuteczności ochrony praw podmiotowych właścicieli nieruchomości, którzy mają prawo poznać argumentację leżącą u podstaw odrzucenia ich zarzutów, a z drugiej strony umożliwić ocenę zgodności z prawem rozstrzygnięcia, której dokonuje Sąd (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie OSK 151/04 nie publ.).

W uzasadnieniu rada gminy powinna wskazać jakimi przesłankami kierowała się przyjmując konkretne rozwiązanie planistyczne, zaś w przypadku odrzucenia zarzutu podać z jakich przyczyn nie mogła uwzględnić zarzutu. W sprawie niniejszej uzasadnienie uchwały jest bardzo obszerne, jednakże w ocenie Sądu nie odpowiada wymaganom wynikającym z art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga fakt, na który zwrócili uwagę skarżący, że uzasadnienie zawiera wiele bardzo ogólnych sformułowań, m.in. Rada

podnosi, iż istnieje „konieczność przywrócenia drogi dającej możliwość właściwej obsługi komunikacyjnej terenów przeznaczonych dla prowadzenia działalności gospodarczej, w których funkcja mieszkaniowa ma charakter dopełniający i integralnie z tą działalnością związany. Nie uzasadniono także właściwie tej części zarzutu, gdzie skarżący podnoszą, że drogę przez ich nieruchomości zaprojektowano wyłącznie w celu zapewnienia optymalnego dojazdu dla działek Nr 26/2 i 27/6. Całkowicie pominięto w uzasadnieniu kwestię podjętej przez Gminę Lublin w 1998 r. realizacji drogi na osi północ-południe według przebiegu ustalonego starym planem.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że zaskarżona uchwała nie zawiera niezbędnego uzasadnienia faktycznego i prawnego w przedmiocie odrzucenia zarzutu skarżących. Ponadto w sposób bardzo ogólny rada odniosła się do zarzutu skarżących, że zaprojektowana zmiana planu narusza ich prawo własności.

W podobnej sprawie Sąd Najwyższy podkreślił, że przy ocenie czy uchwała rady gminy odrzucająca zarzut do projektu planu miejscowego narusza interes prawny lub uprawnienie właściciela nieruchomości gruntowej należy starannie odróżniać zgodne z prawem i zasadą proporcjonalności postanowienia projektu ograniczające prawo własności tej nieruchomości od sprecyzowanych z prawem postanowień projektu planu miejscowego, które nie ograniczają prawa własności w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego i ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, lecz naruszają istotę tego prawa. Trzeba bowiem mieć na uwadze przepisy Konstytucji chroniące prawo własności, w tym przepis art. 64 ust. 3, z którego wynika, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty własności (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., sygn. akt III RN 192/00, OSNP 2002/15/346).

Tak więc stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. powoduje konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały.

Prawidłowe uzasadnienie uchwały pozwoli na ocenę zasadności wszystkich zarzutów skarżącej, w szczególności na ocenę szczegółowo uzasadnionego w skardze zarzutu naruszenia przepisu art. 1 ust. 2 pkt 3 i 5 ustawy.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) Sąd orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia art. 200 i 205 § 2 wyżej cyt. ustawy w związku z § 18 ust. 1 pkt 1 lit. c) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

jp

Na oryginalnie własnym podpisie
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz

A handwritten signature in black ink, appearing to be "J. J. J.", written over a horizontal line.